

Phần 3

Chương 11 Thần Chi Xạ Thủ

Mura tên cách khuôn mặt Uyển Như không tới xa một thước thì mạnh mẽ lướt qua, “Vèo” một tiếng cắm vào trong thân cây phía sau, nàng còn chưa kịp nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Dương lại bắn nhanh một mũi tên hoàn toàn cắt đứt nhánh cây, làm khăn lụa kia rơi xuống đất.

“Woa, rất lợi hại!” Uyển Như nhìn nhánh cây to bằng ngón tay mình có chút tặc lưỡi cảm thán.

Vốn nàng còn tưởng rằng mũi tên thứ nhất của Tiểu Dương bắn chệch rồi, tài bắn cung mạnh mẽ như vậy không bắn xa được trong phạm vi một hai xích ư? Vậy lúc trước hấn bắn rốt cuộc là gì? Uyển Như vừa nghĩ vừa nghiêng đầu nhìn sau lưng mình. (1 xích, (市尺, chi) = 10 thôn = 1/3 m = 33,33 cm)

“A!” Nàng vừa nhìn một cái là lập tức kêu lên lùi hai ba bước, trực tiếp bị dọa đến biến sắc, hai chân như nhũn ra như muốn ngã xuống.

“Coi chừng!” Bước nhanh chạy tới, Tiểu Dương vội ôm lấy nàng từ phía sau.

“Chàng... chàng bắn nó làm gì? Con mèo thật đáng yêu mà!” Uyển Như khẽ run rẩy đưa tay chỉ vào con mèo chám đốm bị ghim chết trên thân cây liên tục cảm khái.

Tiểu gia hỏa đáng thương, mặt mũi vẫn còn bình tĩnh nhưng đã không còn tính mạng, hơn nữa, mũi tên cắm vào trên cổ ghim trên thân cây, máu tươi “tí tách, tí tách” rơi xuống đất, làm cho một ít xung quanh rễ cây bị nhiễm đỏ, nhìn thật sự là không đành lòng.

“Đồng cảm quá nhiều sẽ phải chết đấy!” Tiểu Dương vỗ gáy một cái im lặng oán thăm, sau đó cười khở giải thích, “Đây là mèo báo trong núi không phải là con mèo mà cô nương các nàng nuôi ở nhà, súc sinh này động tác nhanh nhẹn am hiểu chạy nhảy, tính tình rất hung dữ, ta thấy nó muốn bỏ nhào vào cắn nàng ta mới bắn.”

Nhớ tới, đến cả hấn dù có nghĩ đến cũng cảm thấy sợ hãi, một trảo của mèo báo hạ xuống dù là tướng sĩ biên quan cũng sẽ bị lột nửa lớp da đầu, đổi thành Uyển Như loại làn da mịn màng mềm mại này, tuyệt đối sẽ mất nửa cái mạng.

Ở dưới tình hình đó, thân thể Tiểu Dương hoạt động còn nhanh hơn suy nghĩ đã phản ứng đưa tay bắn mũi tên ra, chò tên đã rời dây cung hấn mới phản ứng kịp, theo hành động nhất quán của mình dừng nói cứu Uyển Như, không làm nàng bị thương cũng coi như là may mắn!

Trong nháy mắt hần chảy mồ hôi lạnh toàn thân: lúc chinh chiến phàm đứng trước mặt đều có thể tùy tiện bắn kẻ địch, hơi lệch cũng không sao cả, nhưng hôm nay đó là thê tử của mình!

Thật may là, hôm nay mũi tên trong tay của Tiểu Dương tương đối nghe hần sai bảo, một mũi tên phía sau rõ ràng không lệch!

“Là mèo hoang?” Uyển Như không chút nào biết mình mới đi dạo qua từ trong quỹ môn quan, còn lấy dũng khí bước tới nhìn động vật nhỏ.

“Là thú dữ, nguy hiểm hơn mèo hoang, vào lúc này đang đầu mùa xuân đói bụng nên chạy tới từ trong núi ăn trộm gà ăn.” Tiểu Dương vừa nói qua vừa đi lên phía trước đưa tay mở miệng mèo rùng ra.

Chờ hần kéo ra thì hai cái răng nanh sắc bén xuất hiện ở trong tầm mắt Uyển Như, lúc này nàng mới sinh ra sợ hãi, trong gương mặt tròn vo của mèo xuất hiện chiếc răng dài nhọn hơn tấc! (mười phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ)

“Sợ chưa? Nếu như thật sự vô hại ta sẽ bắt cho nàng nuôi, chỉ là, bọn nó đến động vật như chồn, chó... còn dám động thủ.” Tiểu Dương chỉ vào bộ lông màu vàng sẫm sáng trên người nó cười nói, “Nếu như thực thích, sẽ dùng da của nó làm bao tay, bên này địa thế cao thời tiết lạnh, lông mèo báo cũng dài và lại nhưng dày, có thể chống lạnh.”

“Đừng, không cần,” Uyển Như lắc đầu liên tục, từ chối khéo nói: “Thiếp sợ mình mang vào tay sẽ nhớ tới dáng vẻ nó bị ghim chết ở chỗ này, còn có răng sắc bén, sẽ gặp ác mộng.”

“Được, tùy nàng.” Tiểu Dương gật đầu, bày tỏ đã nhớ, lần tới muốn đưa lễ chỉ có đưa những đồ đã xong hoặc hiện đang có, bán thành phẩm ngàn vạn lần đừng lấy ra hù dọa người.

Ngay sau đó, hần gọi đồng bộc đưa con mèo báo kia cho đại ca đi, mặc kệ Tiểu Húc định lấy nó tới làm thịt hầm nhấm rượu hay lột da làm mũ cho con huynh ấy, tóm lại đừng để lão bà mình nhìn thấy là được.

Sau đó Uyển Như cũng không biết là bị dọa hay áo ăn mặc không đủ ấm, nàng cảm giác bốn phía có gió lạnh, người run rẩy, chỉ đành phải nói: “Trở về nhà nhé? Chàng nói sẽ vẽ “tên độc” cho ta nữa đấy.”

“Được được, trở về thôi.” Trong miệng Tiểu Dương thì đồng ý nhưng lại chậm chạp bắn mấy mũi tên nữa, lúc này mới dẫn Uyển Như trở về đường cũ.

Hần cảm giác mình hôm nay như thần tiên nhập vào thân thể, gương cung nhìn chăm chăm mục tiêu trên người đột nhiên có một cảm giác sáng khoái chưa từng trải nghiệm qua, giống như không cần nhắm chỉ dựa vào cảm giác là có thể bách phát bách trúng.

Mũi tên bắn mèo báo kia vốn hần còn tưởng là ngoài ý muốn thành công, kết quả bắn khẫn lựa cũng không thành vấn đề, cuối cùng dưới sự thúc giục của

Uyển Như lại luân phiên thử mấy lần, rốt cuộc Tiểu Dương xác nhận tài nghệ bản tên của mình quả thật không giống với thường ngày.

Vô cùng tinh chuẩn, chính xác đến làm người ta không khỏi rùng mình.

Bởi vì hắn đang suy nghĩ trùng vấn đề thì trong đầu lại xuất hiện đoạn trí nhớ giống như không thuộc về mình: “Xạ kích, vừa phải suy tính cự ly, tốc độ gió, hướng gió, lại phải suy tính ảnh hưởng của nhiệt độ, độ ẩm.”

Cự ly, tốc độ gió, hướng gió có thể lý giải, nhưng sao có nhiệt độ, độ ẩm? Ta không suy tính những thứ này không biết tại sao lại chính xác như thế?

“Lực lượng tuyệt đối có thể ổn nhất, vô cùng tàn nhẫn; bản tên, cường cung, cường lực là giảm bớt được quá nhiều của nhân tố bên ngoài, khiến cho mưa tên không rời khỏi mục tiêu đã định.”

Thì ra là như vậy... Tiểu Dương ngây ngẩn cả người sau còn muốn nghĩ đến những nội dung liên quan khác, lúc này hắn mới dặt tay Uyển Như dạo bước lui về phía sau đi về phía tiểu viện.

Người Tiểu gia vốn ít, buổi tối đều cùng nhau dùng cơm, cũng chỉ muốn cho đôi phu thê mới cưới của hắn có nhiều thời gian ở bên nhau, Tiểu hầu gia cho phép đi chỗ nào thì đi chỗ đó, thích làm gì thì làm vậy.

Chỉ là, Tiểu Dương dưới sự phục vụ của Uyển Như há mồm ăn đồ biển, trong tay vôi vàng múa bút biểu diễn cho nàng cái gọi là mũi tên “mai quang” kiến huyết phong hầu kia.

“Oh, cứ như vậy à? Đáng vẻ rất tâm thường.” Uyển Như có chút thất vọng cười một tiếng, nhưng cũng ghi nhớ hình hai loại lá giải mũi tên độc này, sau đó lập tức hỏi tới một chủ đề nàng cảm thấy hứng thú hơn.

“A Dương, trước đó chàng nói đến triều đình muốn mở khoa võ, có thể nói cho thiếp biết nội dung khảo hạch không?” Nàng mong đợi nhìn về phía Tiểu Dương, thậm chí còn lồi tay áo hắn lắc lắc làm nũng, “Lúc lại mặt muốn cho ca ca xem, làm ơn, nhé nhé?”

“Được.” Tên háo sắc Tiểu Dương sờ soạng gương mặt non nớt của nàng, nói đùa: “Mỹ nhân có chuyện nhờ có thể nào không được? Ta chỉ trông mong tới nay nàng nhiệt tình thêm chút.”

“Thiếp lạnh nhạt chàng sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Uyển Như khẽ nhú, mím môi cười cười, sau đó lập tức mở tay phải ra hỏi hắn nội dung cuộc thi. “Đưa ra trước cho thiếp xem được không?”

“Ở chỗ của ta tài liệu không đầy đủ, chuyện này đại ca rõ ràng hơn.” Tiểu Dương ăn uống xong quét quét mồm đứng lên, vừa chạy ra ngoài vừa thuận tay vỗ nhẹ nhẹ mong Uyển Như, “Nàng tắm xong thì lên giường ngủ chờ ta, ta đi hỏi lấy huynh ấy một phần.”

“Cũng không cần gấp trong hôm nay.” Uyển Như nói lời khách khí, lại dựa cửa đứng vui vẻ đưa tiễn hấn rời đi, chuyện này quả thật không vội ở nhất thời, nhưng trước hai ngày thì trong lòng nàng càng có thể thoải mái hơn.

Tiểu Dương đeo việc của Uyển Như trên lưng như có chuyện gấp muốn hỏi đại ca hấn, mặc kệ có phải muốn đi hỏi thăm chuyện võ cử hay không hấn đều kiếm cơ tạm thời rời đi, đúng lúc nàng có chuyện cần cầu tất nhiên càng đầy đủ lý do hơn.

“Có chuyện gì sao?” Tiểu Húc ở trong tiểu thư phòng của chính mình thấy, trực tiếp nói: “Có chuyện mau nói chớ có dông dài, không có chuyện thì đi về cày ruộng lê, ta đây đang bận.”

Tiểu Dương nhìn đại ca trải ra trên bàn địa đồ cũng biết đối phương không rảnh rồi, nhưng hấn khó mà mở miệng nói chuyện quan trọng, chần chờ một lát sau không thể không mở miệng: “Đệ cảm thấy, thân thể mình có cái gì không đúng. Thỉnh thoảng trong đầu sẽ xuất hiện một đoạn trí nhớ không thuộc về mình, hôm nay đi bắn tên cũng rất kỳ quái, đặc biệt chính xác!”

“Chính xác? Đây không phải là chuyện tốt sao?” Tiểu Húc có chút không giải thích được, còn có người bởi vì bắn tên quá chuẩn mà khổ não?

Về mặt Tiểu Dương đau khổ đáp: “Đệ cảm thấy không giống chính mình, huynh cũng biết, ngoài trăm bước đệ không thể bắn trúng người rơm, hôm nay thử một lần, giống như bắn tên đồng cũng có thể chính xác!”

“Vậy lúc đệ ba tuổi vẫn còn nằm ở trên giường, sáu tuổi đi bộ cũng không ổn, nhưng bây giờ có thể bước đi như bay!” Tiểu Húc bật cười một tiếng, vỗ lên gáy đệ đệ, cắn răng nói: “Người là sẽ trưởng thành, đệ không hiểu sao? Không biết cả ngày suy nghĩ vớ vẩn những chuyện gì! Nếu như thật sự rảnh rỗi nhàm chán cũng đừng bồi đệ muội, nhanh tới đây giúp huynh làm việc chính.”

“Không có nhàn rồi, đệ đang cố gắng “cày cấy”.” Tiểu Dương vội vàng lui về phía sau vừa lui vừa né tránh Thiết Sa Chương của đại ca, chê cười nói: “Đệ tới là muốn mượn nội dung trong võ cử, Như Nương muốn vì ca ca của nàng cầu xin một phần.”

“Thôi Văn Khang sao? Ngược lại hấn có giá trị để bồi dưỡng, ngoài ra đừng truyền ra ngoài!” Tiểu Húc gật đầu đồng ý, tự mình lấy từ trong giá sách ra một phần đưa cho đệ, thấy hấn bị chó rượt tựa như muốn chạy trốn, lại kêu một tiếng, “Tam lang.”

“Hả?” Tiểu Dương xoay người lại đứng lại nghe hấn phân phó.

“Đệ vẫn còn mang khóa bạc sao?” Tiểu Húc liếc về phía ngực đệ đệ, thấy sau khi hấn gật đầu lại dận dò, “Ồ trong đó chứa lá bùa hộ thân mẹ đặc biệt vì đệ cầu xin, phải bắt ly thân, tròn hai mươi tuổi mới có thể lấy xuống.”

“Đệ đã hai mươi rồi, đeo nó cũng được mười lăm năm rồi nhỉ?” Tiểu Dương lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Hôm qua mới bị Như Nương cười đấy, nói đệ đã từng này tuổi rồi mà còn mang đồ của trẻ con.”

“Tuổi暮 hai mươi mà thôi còn chưa chân chính đến lúc đó, tháng tám mới có thể lấy nó xuống, nhớ.” Tiểu Húc trợn mắt nhìn đệ đệ, dọa nói: “Dám bằng mặt không bằng lòng ta quát chết đệ!”

“Đúng, đúng, đệ không dám!” Tiểu Dương liên tiếp đồng ý chạy trốn như bay trở về phòng mình, sau khi cho Uyển Như xem xong, sau hai ba lần khó hiểu hần cỡi y phục nằm xuống, nhìn màn một lát lại nắm lấy khóa bạc trong tay.

“Sao vậy?” Uyển Như thấy hần hôm nay không bận việc, có chút nghi ngờ.

“Không có chuyện gì.” Khóe môi Tiểu Dương nặn ra một nụ cười, rồi sau đó hần đột nhiên chỉ trên khóa bạc của mình có khắc chữ nhỏ hỏi: “Thôi gia các nàng có không ít cổ tịch nhi? Đã từng thấy qua loại chữ khắc trên này chưa?”

“Um, để thiếp xem?” Uyển Như xê dịch thân thể nằm úp sấp trước ngực hần, dưới ánh đèn mờ nhìn thật kỹ, “Có điểm giống cổ văn trên đá thời Tần... A...”

“Thế nào, nàng nhận ra được?” Tiểu Dương thấy sắc mặt nàng khác thường lập tức vui vẻ, lại thấy Uyển Như lắc đầu một cái nói dối nàng chưa từng thấy qua, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái.

“À, không biết thì thôi, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.” Hần thấy thế cũng không truy hỏi nữa, chỉ tắt đèn cây làm từng bước bắt đầu tới khanh khanh ta ta.

Không bao lâu, ở trong bóng tối lại nghe được Uyển Như đột nhiên hỏi một câu: “Lúc ở nhà, thiếp chưa từng thấy bát tự của chàng, A Dương, chàng được sinh ra lúc tết Nguyên Tiêu hả?”

Tiểu Dương nghe được nửa câu trước thì vốn còn muốn cười nàng nói dối cũng không biết, vẫn chưa tới một khắc đồng hồ đã không nhận nhận được để lộ mánh khóe, kết quả nửa câu nói sau của Uyển Như vừa ra khỏi miệng, hần không cười được.

Trong Đạo giáo tết Nguyên Tiêu cũng là Vu Lan bồn Phật gia, đồng thời cũng là tháng bảy cô hồn được người đời tục xưng. Hần chỉ nói mình sinh ra vào mừng một tháng tám, cho nên trên bát tự bên Thôi gia cũng viết như vậy, vì sao Uyển Như đoán là tết Nguyên Tiêu?

Chẳng lẽ, có liên quan đến chữ khắc trên khóa bạc này? Tiểu Dương nắm lấy khóa bạc theo bản năng.

Chương 12

Khóa Bạc Trấn Hồn

“**K**hông phải, ta sinh mừng một tháng tám.” Tiểu Dương hoài nghi trong lòng nhưng vẫn trả lời, buông chiếc khóa bạc ra đưa tay vỗ về nhẹ lên người Uyển Như hiểu kỳ nói: “Vì sao hỏi như thế?”

“Chỉ là đoán lung tung thôi.” Nàng ngượng ngùng cười một tiếng muốn qua loa cho qua, lại thấy Tiểu Dương nằm ở trên người nàng không động đậy, chỉ làm cho khóa bạc kia nhẹ nhàng di chuyển trên bầu ngực đầy đặn của nàng, làm cho nụ hoa đứng thẳng, khó nhin.

“Không nói cho ta, vậy thì làm thế này.” Tiểu Dương trực tiếp vùi sâu “Tiểu Dương Dương” vào trong đóa hoa rồi để yên không di chuyển, sau đó cười xấu xa uy hiếp nói: “Nàng có nói hay không?”

Uyển Như khẽ thở dài, nhỏ giọng nói: “Có lẽ chàng cũng không biết, mấy ngày trước đây khi chàng hôn mê không cách nào bái đường thì ca ca thiệp vốn muốn từ hôn lại bị đại ca chàng trói lại dùng để ép thiệp đi vào khuôn khổ.”

“Cái gì?! Sao lại như thế?” Tiểu Dương cả kinh sắc mặt kịch biến, lúc trước hấn mở mắt ra thấy thê tử vừa ôn nhu dịu dàng vừa ân cần, lại không biết nàng chịu uất ức lớn như vậy đã thế lúc này mình còn ức hiếp nàng, nhất thời rất lúng túng, “Nhu Nương, ta... ta...”

“A Dương, thiệp nói lời này cũng không phải là có oán giận với người trong nhà, cũng không phải tìm chàng kể khổ, lúc trước thấy chàng nằm như vậy thì thiệp... thiệp.” Uyển Như hơi nghiêng mặt có chút ngượng ngùng cười, “Cũng chưa từng có bất mãn, chỉ là nếu chàng hỏi nguyên do, thì phải nói đến tiền căn hậu quả. Thiệp sinh ra vào tháng nóng nhất, thời điểm dương khí thịnh nhất trong một năm, nếu trong nhà vẫn hi vọng thiệp gả cho chàng làm vợ, như vậy, bất tự của chúng ta nhất định là vô cùng hợp, cho nên thiệp đoán nếu như chàng không sinh vào mùa đông thì nên giống như thiệp là vừa âm vừa dương.”

“Vốn trước một ngày cưới nàng ta phải đi nhận lễ đội mũ⁽¹⁾, chỉ vì thân thể khó chịu mới kéo dài.” Tiểu Dương đột nhiên nói lên vấn đề không liên quan gì. “Nhưng cha đã vì ta lấy một tên tốt, ‘Tử Ngộ’, ngày giữa trưa mà sáng rực vì ‘Ngộ’. Trước mắt cha quyết định, trước khi ta hai mươi tuổi sẽ cử hành lễ đội mũ, ngày tạm định là mười sáu hoặc mười tám tháng bảy.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, hai người đều có loại cảm giác bất tự của Tiểu Dương hơn phân nửa là người trong nhà nói dối, nếu không tại sao sẽ đi nhận lễ đội mũ vào tháng bảy?

Sinh ra trong thời gian tháng ma quỷ ngoài chính đạo thì tên của hấn có lẽ cũng có thâm ý, đời này tên của huynh đệ Tiểu gia sẽ liên quan đến “Nhật”, cho dù hấn không phải tên “Hạo”, “Nhật”, “Triều”, nhưng lại cố tình chọn “Dương”, đến lấy tên cũng là “Tử Ngộ” cho dù từ này mang hàm nghĩa hài hòa cũng đều có ý vị thâm trường.

Mười lăm tháng bảy là ngày cực âm nóng bức nhất trong mùa hè, mà Tử Ngộ, Tử Ngộ, tử thi⁽²⁾ là nửa đêm âm khí mạnh nhất, buổi trưa lại là giữa trưa dương khí mạnh nhất, vừa âm lại vừa dương. Phải nói lấy tên này rất trùng hợp, Uyển Như và Tiểu Dương đều có thể tin tưởng bổ trợ cho nhau.

“Về khóa bạc, nàng thật sự không biết?” Tiểu Dương trầm ngâm một lát sau vẫn hỏi vấn đề này.

Khi hẳn kể với ca ca về phản ứng khác thường của thân thể mình, sao Tiểu Húc có thể không thêm để ý chút nào đến chuyện quan trọng kia mà ngược lại khuyen hẳn thoải mái tiếp nhận sự thật? Tại sao đại ca hẳn lại đặc biệt dặn dò không thể tháo khóa bạc xuống?

Trong đầu Tiểu Dương hoàn toàn không có một chút trí nhớ về nó, chỉ biết là từ nhỏ người trong nhà đã dặn dò không thể lấy nó xuống, cho dù là đi hồ nước nóng tắm rửa cũng không thể lấy xuống, dù khóa bạc này bị nước nóng làm hồng đến biến thành đen cũng không thể rời khỏi người, dặn dò rất kỳ quái.

Về phần mình vẫn phía trên, hẳn càng xem không hiểu, giống như Uyển Như biết cũng không nguyện ý nói chỉ lắc đầu, chỉ là, dù sao ép hỏi một tiểu cô nương cũng dễ dàng hơn cạy miệng cha và huynh đệ. Tiểu Dương âm thầm cắn răng, giận dữ mở chân dịch xa thân thể kiều thể, rồi trần truồng ngồi ở mép giường ngăn người.

Chăn bị vén lên, Uyển Như chỉ còn yếm và quần lót bị gió lạnh thổi nhất thời có chút sững sờ: người này, là đang giận dữ với mình? Mới tân hôn mà hẳn đã làm trò này, thật là đứa bé bướng bỉnh! Được rồi, còn đỡ hơn hẳn ôm chăn đi thư phòng ngủ.

“Chàng giận sao?” Uyển Như nằm nghiêng ở giường duỗi cánh tay ra, dịu dàng mơn trớn vòng lui phía sau eo Tiểu Dương, sau đó khoác một cái áo mỏng ngừa mặt nhẹ nhàng mề nheo phía sau lưng hẳn, ủy khuất nỉ non: “Thiếp cũng không cố ý trêu chọc chàng không chịu nói, là có nỗi khổ tâm... Chàng không tin thiếp?”

Tiểu Dương mím môi không lên tiếng, chỉ cảm giác được rõ ràng ái thê đang dùng gò má và tóc tai của nàng cọ động cọ tây bên trên thân thể mình, làm cho sống lưng hẳn ngứa ngáy tê dại từng đợt.

“Chàng thật sự không tin? Thật sự chán ghét thiếp như vậy? A Dương...?” Uyển Như dùng môi chông sau lưng hẳn dùng giọng nói thật thấp lên tiếng hỏi thăm, từng câu trực tiếp thổi khí nóng vào trong tim Tiểu Dương, làm cho ngũ tạng lục phủ của hẳn trong nháy mắt mềm đến rối tinh rối mù, “Tiểu Dương Dương” đã từ từ bắt đầu dựng đứng rồi.

Khi hẳn đang muốn giơ cờ đầu hàng thỏa hiệp thì lại nghe được Uyển Như thở dài một tiếng: “Chữ trên khóa bạc của chàng là cổ văn trên đá, đây là một loại văn tự (chữ viết) được khắc vào trên đá của thời Tiên Tần⁽³⁾, chữ tiểu triện Kim Văn thượng thừa hiện cơ bản đã thất truyền, tương truyền nó chỉ dùng ở trường hợp đặc thù chờ Tế Tự.”

Tiểu Dương vui vẻ khi mình không phí công lao kiên trì diễn trò, Uyển Như lại bổ sung nửa đoạn dưới: “Cái khác thiếp không thể nói tiếp, tóm lại mang

theo nó không có chỗ xấu, đều vì muốn tốt cho chàng, chàng lại không cảm kích, hừ.”

Dứt lời, nàng lập tức buông cánh tay đang ôm eo Tiểu Dương, im lặng lấy chân xoay người co lại đến chân giường đi ngủ, chàng biết hờn dỗi chẳng lẽ ta không biết sao? Chàng không thích ta, vậy có bản lĩnh cũng đừng cầu hoan.

“Như, Như Nương...” Tiểu Dương nghiêng đầu nhìn thấy người quần chặt thành con tằm thì nhất thời há hốc mồm, chần chờ đưa tay cách chần sờ tới sờ lui hai cái không thấy nàng có phản ứng gì.

“Ta sai rồi, ta không hỏi nữa được không? Nàng đừng phủ kín như thế!” Tiếng nói vừa dứt chỉ thấy chỗ nâng cao nhất trong chăn không ngừng quơ quơ, giống như là Uyển Như đang uốn éo cái mông nói “Không”.

Nhìn động tác vừa làm cho người ta buồn bực vừa làm người ta bật cười này của Uyển Như, Tiểu tam lang uy vũ cường tráng nhất thời nhớ lại bộ dạng mông vênh lên cao của nàng vào ngày tắm ở suối nước nóng nhất thời cảm thấy trên người nóng ran không chịu nổi, muốn vén chăn lên cùng thân mật với ái thê một phen lại không dám dùng sức mạnh, chỉ phải nhận sai, nói những lời hữu ích thì mới có thể âu yếm.

Nghỉ ngơi sau khi mây mưa, cho dù Tiểu Dương có chứa đầy một bụng nghi ngờ cũng thoải mái đi ngủ, lại làm hại Uyển Như ngược nhìn màn sững sờ.

Minh văn trên khóa bạc đúng là trong sách cổ của Thôi gia có ghi lại, nhưng nàng chân chính nhìn thấy tận mắt cũng là khi con trai trưởng của Tạ Tuấn Dật đeo lúc ba tuổi, do đại cô Tạ Thôi thị đeo lên cho đứa bé kia.

Tạ Tuấn Dật là độc đinh dưới gôi đại cô vốn trông cậy vào hấn khai chi tán diệp, nhưng cố tình đồ ăn hại này không nên thân hậu trách lại quá loạn, toàn bộ bé trai đều không sống nổi, thật vất vả mới có được một đứa con trai, đại cô xem như bảo bối chăm sóc, nhưng bất hạnh đứa bé kia vẫn luôn có bệnh.

Uyển Như nhớ rõ Tạ Tuấn Dật từng khoe khoang đây là “khóa trấn hồn” mẹ hấn cầu xin cao nhân đắc đạo, đứa bé có bát tự nhẹ sẽ không bị thất lạc mất hồn vía.

Nghe nói, người mang khóa không thể biết chuyện này, để miễn bị “kinh hồn”. Tiểu Dương cũng bị như thế sao?

Nghĩ tới đây Uyển Như lại không khỏi cười lạnh, năm đó nàng cũng tìm không ít cơ hội len lén quan sát khóa bạc kia, trông cậy vào chờ mình có con trai sẽ len lén đánh tráo hoặc trực tiếp làm tiểu tử kia kinh hồn, đáng tiếc...

Lại nói, coi như mình rộng rãi đời này không nhắc đi nhắc lại chuyện Tạ Tuấn Dật gạt người hại người, nhưng mỗi thù cướp đi quyền làm mẹ, nếu tương lai có thể thuận tay báo thù thì tốt biết mấy.

Ghi chú:

1. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠.

2. Tử thì: giờ tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng).

3. Tiên Tần: giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống nhất.

Chương 13

Tiểu Gia Sinh Nghi

Nằm ở trên giường nghe tiếng hít thở trầm trầm của Tiểu Dương, Uyển Như âm thầm suy nghĩ - Lực lượng của Tiểu gia nàng có thể mượn không đây?

Trong trí nhớ, cho dù mười năm trải qua thay đổi hoàng quyền gia đình này cũng không xuất hiện xu hướng suy tàn, thậm chí còn dựa vào mấy trận đại chiến ở biên cương mà càng phong sinh thủy khởi⁽¹⁾, ngược lại, Tạ gia bỗng tông lại chưa từng thuận lợi, trong đó không có thân phụ Tạ Tuấn Dật chăm sóc càng thêm không đáng giá nhắc tới.

Nếu muốn báo thù dường như là chuyện rất dễ dàng, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, sau đó tìm cơ hội mượn tay Tiểu Dương cho đối phương đòn nghiêm trọng. Điểm khó khăn nhất chỉ là, nàng cần tìm lý do nào đi thuyết phục trượng phu tính tình chân chất này giày vò người.

Có thể được không? Uyển Như chợt tự giễu cười một tiếng, nhà mẹ nàng không như ý đều gạt không muốn nói, huống chi đây là biểu huynh cách nhà, cũng đừng chưa đạt được mục đích đã chọc phải một thân phiền toái.

Nàng nhẹ nhàng kéo chăn, tựa ở trong lòng ngực Tiểu Dương cùng hấn ngủ, âm thầm tính toán phải quán chặt Tiểu Dương trước, hơn nữa có con, đứng vững chân ở Tiểu gia rồi mới có thể suy tính cái khác.

Muốn ca ca thành người được Tiểu gia diu dặt; muốn cho kẻ mẫu biết tay lại không thể bị người nói thành là “không vâng lời”, cần dựa vào Tiểu Dương cáo mượn oai hùm; còn muốn đòi đồ cưới của mẫu thân, điều này cũng cần mượn thế lực của nhà chồng.

Không chỉ muốn mượn thế lực mà điều mấu chốt là không thể bị Tiểu gia xem thường, thành thân mới năm ba ngày, không thể nóng vội.

Trong lòng Uyển Như xoay chuyển liên tục các suy nghĩ, suy nghĩ ra một đồng phương pháp có thể dùng để lấy lòng Tiểu Dương, cha mẹ chồng, lúc này mới ngủ thật say.

Ngày kế, Tiểu Dương sáng khoái tinh thần thức dậy, theo như lệ thường ra cửa đi bộ rèn luyện gân cốt, khi hấn chạy cự li dài một vòng lớn, đánh một bộ

quyền, luyện một bộ thương trở lại tiểu viện của mình thì vốn tưởng rằng Uyên Như còn đang ngủ, nhưng bên trong phòng lại không thấy bóng người.

“Tiểu Thập Nhị, tam nương tử đi đâu rồi?” Tiểu Dương thay đổi sắc mặt nghiến răng hỏi đồng bộc thân cận của mình.

“Nương tử phân phó.” Thiếu niên có dáng người gầy teo toét miệng cười, lộ ra chiếc răng trắng tinh: “Nói, tạm thời đừng nói cho ngài biết.”

“Muốn chết! Muốn ta đưa ngươi đi doanh tra hỏi không?” Tiểu Dương giận tái mặt ném khăn vào trong chậu đồng, làm bắn ra một chuỗi nước.

Thấy thế, Tiểu Thập Nhị nhất thời im lặng cúi đầu lại không dám lỗ mãng, vốn chỉ là câu nói đùa, ai biết Tam lang quân bình thường tính khí rất tốt lại có thể không nói hai lời đã nổi giận, khi trong lòng hấn đang có chút thấp thỏm thì lại nghe thấy từ sau lưng truyền đến một chuỗi tiếng cười nhẹ nhàng.

“Sáng sớm làm gì mà hung dữ thế?” Uyên Như mang theo hai thị tỳ nhẹ nhàng đi tới, khẽ lôi kéo tay Tiểu Dương làm nũng nói: “Thiếp bảo hấn đừng nói, muốn cho chàng một bất ngờ, xem đây là cái gì.”

Dứt lời, Uyên Như bảo Kim Châu xách hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn nhẹ nhàng vén lên, đồng thời còn lặng lẽ nháy mắt để thiếu niên Tiểu Thập Nhị lui ra.

Tiểu Dương lại theo sát trừng mắt nhìn đôi phương, ý uy hiếp rất rõ.

Lộ vẻ: ai mới là chủ nhân của ngươi? Có nữ chủ nhân liền dám coi thường nam chủ nhân rồi hả?

Nếu là bình thường để Uyên Như tùy ý đi lại cũng không sao cả, nhưng thời gian này hấn đặc biệt hận không thể để đôi phương ở ngay dưới mí mắt mình, Tiểu Thập Nhị lại còn dám che giấu lừa gạt, muốn chết!

“Tới xem một chút, chàng không đói à?” Uyên Như lôi kéo cái tay còn lại của Tiểu Dương thoáng dùng chút lực, cứng rắn kéo hấn đến ngồi xuống trước bàn ăn, vừa lấy ra đồ từ trong hộp cơm ra vừa như dâng tặng vật quý cười nói: “Đây là bánh Chùy tự tay thiếp làm.”

Tiểu Dương nhìn bánh bột ngô chưa từng thấy kia chỉ cảm thấy mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, lấy lên khẽ cắn, thì ra là bánh nhân thịt quét dầu, vừa ngon vừa giòn, mang theo mùi vị rau quả nhàn nhạt.

“Đây chính là Chùy Anh Đào đang lưu hành trong cung? Khó có được một món ăn quý và lạ như thế.” Tiểu Dương ăn hai ba miếng vào bụng, thậm chí còn liếm liếm đầu ngón tay, hương vị kia chạy một đường từ bụng đến trái tim, thê tử này quả thật lấy không sai! Không chỉ khéo tay còn có thể buôn bán đồ trong cung, kiểu như trâu bò!

“Bánh Chùy này vốn là phương thuốc chỗ nhà mẹ thiếp dâng lên, tất nhiên thiếp biết làm.” Uyên Như khẽ cười một tiếng cũng không giành công, còn giải

thích, “Là hạt dẻ và dầu vừng, gọi là Chùy Anh Đào chỉ vì Trần Thục phi thích ăn anh đào, thật ra thì cũng không cần trộn các hạt trái cây vào, mùa này còn chưa có anh đào nên thiếp dùng trái cây khác thay thế, ăn ngon không?”

“Ăn ngon!” Tiểu Dương vừa bẹp miệng, vừa cảm khái, “Cho nên nói tại sao tất cả mọi người muốn kết hôn với nữ tử thế gia, chỉ từ ăn cũng có thể nhìn ra khác nhau, mùi vị tinh tế này cũng không phải nơi thô sơ của ta có thể hưởng thụ được.”

“Nói mò gì đó, tướng sĩ biên quan là vì nước vì dân mới không thể không đứng tại nơi này, cần gì phải vì vậy mà coi thường mình.” Uyển Như mím môi cười đập hấn một cái, lại sẵn giọng, “Hơn nữa, nội tinh thế gia cũng không phải là dùng để thỏa mãn ham mê ăn uống.”

“Vậy nàng còn biết cái gì? Cầm kỳ thư họa?” Tiểu Dương thuận miệng hỏi, cũng không còn thời gian để Uyển Như biểu diễn, chỉ nhìn nàng cười không nói cũng biết ít thứ này không làm khó được vợ mình, không khỏi vui vẻ, “Aizz, thật là cười được bảo bối, khuê nữ tương lai của chúng ta học võ lòng đều giao hết cho nàng!”

“Vậy chàng phải dạy các con cưỡi ngựa bắn cung, ừm, nhất định phải nuôi cho cường tráng, cũng y như chàng.” Uyển Như gật đầu đáp ứng, hai người ăn bữa sáng ngon lành và cũng vì ước mơ tương lai mà cười lăn cười bò.

Cái gọi là lấy vợ phải lấy người hiền, hiền thế nào? Thôn cô không biết chữ cũng không thể so sánh với thể diện và lợi ích thực tế nhận được từ nương tử thế gia, có đọc sách mới biết được lý lẽ chứ sao.

Tiểu Dương nghĩ như vậy càng cảm thấy cha mẹ hấn rất anh minh khi lập ra việc thành hôn này.

Mà không biết, lão bà của hấn cũng không được trải qua thế gia dạy bảo, mà là chính nàng dùng chính máu và nước mắt của mình từ từ dưỡng thành, thứ phẩm hình thành thành phẩm sau khi trải qua bổ sung chắc chắn sẽ có chút tỳ vết hoặc là rời khỏi quỹ đạo vốn có, chỉ là, tạm thời hấn vẫn chưa phát hiện ra thôi.

Hai người ở nơi này quen biết, quen thuộc, từ trong thân mật vượt qua một khoảng thời gian vô cùng ngọt ngào, thời gian thoáng một cái đã đến lúc Uyển Như lại mặt.

Sáng sớm thức dậy, Uyển Như hơi khản trương, nàng gấp gấp muốn trở về khoe khoang hạnh phúc của mình, muốn để cho Thôi Uyển Lan xem Tiểu Dương xuất sắc đến cỡ nào, lại lo lắng kể mẫu cô ý kiếm chuyện hủy mặt mũi của nàng, như mua bạc tiệc kém chất lượng, thuê tạp kỹ quái đản...

Vừa oán hận nhà mẹ vừa muốn trả thù kể mẫu đệ muội rồi lại hi vọng người trong nhà có thể làm hậu thuẫn cho mình đừng để nhà chồng chế giễu, ôi, ý tưởng này, bản thân là chuyện cười ư?

Uyển Như khoác áo lông cáo trắng thuần nhẹ nhàng nâng làn váy, mang theo tâm trạng mâu thuẫn bước lên xe ngựa về nhà.

“Nữ tử diện mạo ngậy thơ thuần lương, trong lòng cũng sẽ thiện lương hồn nhiên như bên ngoài của nàng?” Trong đầu Tiểu Dương sôi trào những lời này xoay người lên ngựa, ngậy người hơi kéo dài một chút chỉ mong chậm rãi lên xe ngựa.

Ngày hôm trước khi hấn hỏi đại ca như vậy thì Tiểu Húc trả lời ngay một câu: “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng.” Hơn nữa còn theo sát hỏi hấn có phải đang nghi ngờ tam nương gì đó không.

Không sai, là nghi ngờ, càng gần tới thời gian lại mặt, hấn càng cảm thấy Uyển Như có chút cổ quái, ví như ban đêm nàng trần trọc trở mình, ví như ánh mắt nàng có lúc không hợp với vẻ mặt, con người là trời sinh ngăm đen mà trong suốt, lại giống như không để cho người ta đoán ra được suy nghĩ gì, đặc biệt là lúc nói đến nhà mẹ trên nét mặt nàng đều sẽ lộ ra gì đó rất khó nói.

Thậm chí, có lúc nàng cười lên, tất cả ở khóe mắt đuôi lông mày đều là phong tình, không giống như là tiểu nương tử ngậy thơ vừa mới bước vào nội viện...

Từng tự mình chọn binh lính, tại sao Giáo úy dẫn đầu đội ngũ lại có thể là kẻ đàn độn thật thà mặc cho người quyến rũ, đã có thể một mình đảm đương một phía, không thể như tiêu tướng quân Tiểu Húc mắt sáng như đuốc thì cũng là người thông minh lanh lợi, thời gian hai người bọn họ tiếp xúc với Thôi Uyển Như nhiều nhất, có thể không nhìn ra được đầu mối gì sao?

Ghi chú:

1. Phong sinh thủy khởi: gió thổi qua mặt nước, dấy lên gợn sóng. Hình dung sự việc đang làm thuận lợi, phát triển thịnh vượng.

Chương 14

Lại Mặt Thăm Người Thân

Hai huynh đệ Tiểu gia cũng mơ hồ cảm thấy Thôi Uyển Như không ngậy thơ thuần túy như vẻ bên ngoài của nàng, nhưng không ai nói những suy nghĩ này cho cha mẹ, cũng chưa từng sinh lòng chán ghét nàng, chỉ hơi đề phòng hơn nữa lưu ý quan sát thôi.

Nghiêm khắc mà nói, có tâm cơ cũng không có nghĩa là nàng sẽ hại người, chỉ cần sử dụng thủ đoạn để đùa giỡn, thật ra thì thê tử thông minh một chút cũng tốt, nếu như thực sự là mỹ nhân đầu gối thì thật phiền toái.

Làm lính ai chưa từng một năm đến nửa năm không ở nhà? Cưỡi nương tử cũng không phải lấy ra làm bài trí, có chuyện phải gánh được, quản được nhà dạy dỗ được con cái.

Lần này dẫn Uyển Như lại mặt thăm người thân, Tiểu Dương muốn cẩn thận phân biệt hơn, rốt cuộc là có chuyện gì mà làm nàng một người còn nhỏ tuổi mà đã tinh thông lối đời như thế, phải tìm được lý do hợp lý mới có thể yên tâm.

Về phần chân mày thỉnh thoảng toát ra phong tình, có người từ nhỏ đã như thế, có người lâu dài mới như thế. Tiểu Dương tạm thời cho Uyển Như thuộc về loại người phía trước, là mình nhật được bảo bối, phong tình của nàng chỉ có một mình mình nhìn thấy.

Có lẽ, thế gia trăm năm tuyệt sẽ không dạy ra nữ nhi có dính phong trần, trên đường nàng xuất giá vẫn luôn có người Tiểu gia đi theo, cũng không đến mức bị đánh tráo thành mặt thám đầu nhĩ? Hơn nữa, nàng cũng không có cơ hội làm giả sư trong trắng!

Khi Tiểu Dương suy nghĩ đến vấn đề mặt thám thì đội nhân mã đã đi ra khỏi cửa thành lên đường lớn, vừa vặn gặp phải vệ binh bố trí chướng ngại vật trên đường, khi mọi người đang nhìn vệ binh bố trí chướng ngại vật thì Uyển Như vén rèm xe ngựa lên nhìn, vừa cười vừa hỏi Tiểu Dương: “Đây là đang làm gì vậy?”

“...” Sắc mặt Tiểu Dương cứng đờ, cho dù là thê tử hay mặt thám hẳn đều không muốn trả lời vấn đề này, chỉ qua loa nói: “Chốt hiểm yếu ở vùng biên cương, thỉnh thoảng cũng cần kiểm tra.”

“Lúc thiếp tới không có mà.” Uyển Như không chút nào phát hiện trong lòng Tiểu Dương đang rối rắm, vẫn vẻ mặt tò mò chỉ vào chướng ngại vật trên đường hỏi hần: “Những trường thương cắm vào trong thanh gỗ kia dùng để làm gì?”

“Cái này gọi là Cự mã thương.” Tiểu Dương bất đắc dĩ thở dài trong lòng, hàm hồ trả lời, “Chuyên thiết lập tại cửa thành, trên con đường giao thông quan trọng hoặc ngõ nhỏ, mục đích là không cho người cưỡi ngựa chạy nhanh.”

“À.” Uyển Như gật đầu tỏ vẻ đã biết, còn thuận miệng đánh giá mấy câu: “Thật có ý tứ, trên thanh gỗ chen mấy cây thương chặn ngựa, chờ ngựa ngừng rút thương ra là có thể ngăn cản người, ừm! Đúng không?”

“... Ừ, cũng đúng.” Tiểu Dương toét miệng cười, lại không nói cho nàng biết Cự mã thương di động là một loại binh khí chuyên dùng để đối phó chiến xa, kỵ binh, trên khu vực rộng lớn như sông ngòi núi lúc đánh địch nhất định phải bố trí loại chướng ngại này vật trên đường, một khi thốt ngựa bay nhanh xông lên cũng sẽ bị trường thương đâm trúng, chết thảm.

Trường thương cũng đã cắm ở trên thân ngựa rồi làm sao rút ra ngăn cản người được? Đội kỵ binh ngã xuống ngựa mà còn chưa kịp đứng dậy thì sẽ gặp phải cảnh bộ binh mai phục gần đó tới chém lên người.

Trong lòng Tiểu Dương nghĩ như vậy, nhưng cũng không chê cười hoặc là chỉ điềm Uyển Như, chỉ tỉ mỉ quan sát vẻ mặt nàng lúc nói chuyện, suy đoán thật sự nàng không biết hay thực sự giả bộ ngu.

Aizz, việc này cứ như nghi ngờ người hàng xóm thân thiết, vừa nghĩ tới vấn đề mật thám hẳn lại luôn có chút thấp thỏm, cần phải tìm ra bằng chứng cụ thể để bỏ đi loại suy đoán này.

Hai người tán gẫu trong chốc lát, trong lời nói của Tiểu Dương ẩn giấu thử dò xét mấy lần, thấy từ đầu đến cuối Uyển Như không có phản ứng khẩn trương hoặc quá độ tò mò, lúc này hẳn mới thử phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến nếu thật sự đã thay đổi người, vậy thì đã đổi lúc ở Thôi gia, còn phải lừa gạt được mấy người thị tỳ cận thân kia thậm chí còn có Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật, hơn nữa nhớ lại bánh Chùy vàng tự làm và còn một ít trâm hoa có chữ tiểu Khải nữa, thấy thế nào đều là nương tử thế gia thứ thiệt, nếu muốn có mật thám mang nét đẹp nội tâm như thế thật khó như lên trời.

Sau khi để xuống suy đoán đáng sợ này, Tiểu Dương cảm thấy cả người mình cũng khoan khoái không ít, sáng khoái tinh thần thúc ngựa giờ roi dẫn mọi người một đường chạy nhanh.

“Thiếp lại mặt nhưng vì sao chàng hưng phấn như thế?” Uyển Như nâng màn xe mang vẻ mặt tươi cười nhìn phu quân bên ngoài, có chút không rõ, nhưng nhìn hẳn vui mừng mình cũng không nhịn được mím môi cười một tiếng.

“Về nhà thăm cha mẹ vợ thì lễ thành hôn mới tính là hoàn thành, sao không hưng phấn không vội hoàn thành nghi thức cuối cùng này được?” Tiểu Dương hỏi ngược lại, sau đó càng thêm tệ hại hơn thúc giục nhanh chóng đi về phía trước.

Vì vậy, lúc Uyển Như xuất giá đi ước chừng hai ngày lộ trình, nhưng lúc lại mặt dưới sự thúc giục của Tiểu Dương vội vã lên đường cả ngày cả đêm, cho tới hôm sau trời vừa sáng đã đến, sau khi ở khách điểm chỉnh sửa lại, hai phu thê mới lần lượt đưa bá thiếp tới Thôi gia trước buổi yến tiệc.

Người đứng ở hai bên cửa nghênh đón bọn họ cũng không chỉ có Thôi Văn Khang, Tạ Tuấn Dật, ngay lập tức trái tim nhỏ bé của Uyển Như run lên, sợ gã vẫn còn định phát triển quan hệ không ai biết kia, đây rõ ràng là không coi Tiểu Dương vào đâu, ngộ nhờ người này nói lời gì không đúng lúc, vậy cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc tương lai của nàng có thể bị hủy sạch.

Sau đó, chỉ thấy Tạ Tuấn Dật không ngừng lôi kéo Tiểu Dương nói chuyện, lúc này Uyển Như mới phản ứng lại, gia hỏa nọ này đang vì tiền đồ của mình mà nghĩ hết mọi biện pháp mưu cầu đây.

Phu quân mình dầu gì cũng là con trai của một quan lớn, lang quân nhà Hầu gia - đáng giá leo lên, nhiệt tình của gã hoàn toàn không liên quan đến chuyện tình nam nữ!

“Sao vậy?” Lại đi vào nhà chính bá kiến cha mẹ trước, Tiểu Dương vỗ bàn tay hơi run của Uyển Như, có chút nghi ngờ.

“Không có gì, có lẽ là có chút cảm giác e sợ khi về quê hương sau bao ngày xa cách thôi...” Nàng mỉm cười trấn an đối phương. Có phải e sợ hay không cũng chỉ có Uyên Như mới rõ ràng, nàng bù ngùi nhớ lại kiếp trước mình đi làm lỏi nên không có chuyện lại mặt như vậy, đồng thời thấp thỏm hi vọng nhà mẹ ngàn vạn lần đừng vào thời điểm máu chốt này làm mình mất mặt.

Dưới tình huống tâm tình rối rắm, hai người vào nhà chính, hai người đưa danh sách quà tặng lên, Uyên Như hành lễ cảm tạ công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, Tiểu Dương cũng cảm tạ nhạc phụ nhạc mẫu ban cho mình kiếp thê tốt đẹp như thế, sau đó lại nhận lấy quà tặng và chúc phúc của cha mẹ vợ.

Phụ thân khách khí với Tiểu Dương đến gần như có chút cung kính, trên mặt kẻ mẫu Trương thị cũng là nụ cười hòa ái, kẻ muội ngồi bên cạnh hoàn toàn không có cơ hội mở miệng bới móc, đê đê ở kinh thành đọc sách thì không đáng kể, hình như tất cả cũng rất hoàn mỹ, nhưng Uyên Như vẫn không cách nào yên tâm, không trôi qua một ngày hoàn chỉnh thì nàng cũng không yên lòng.

Sau đó, đoàn người đi yến khách phòng ngoài, con rể mới khiêm nhượng một phen ngồi vào vị trí ghé trên, yến tiệc lại mặt vì vậy mà bắt đầu. Bàn tiệc rất tốt, đồ ăn phong phú vả lại không khí cũng tốt, ăn uống linh đình chủ và khách đều vui vẻ.

Trong sảnh Thôi gia còn đặc biệt mời người khảy đàn sáo, váy dài nhảy múa, người được mời múa bên ngoài tất nhiên không bằng vũ nữ chuyên nghiệp, Tạ Tuấn Dật cảm thấy những người kia đến một phần mười của hồ cơ Thôi gia cũng không bằng, nhất thời nhớ lại đề nghị của biểu muội Thôi Như Lan trước đó: “Nếu muốn lấy lòng Tiểu tam lang ca múa tầm thường là không được, những người này hẳn chưa từng thấy sao? Không bằng để cho hẳn xem biểu diễn mới lạ chưa từng lưu hành ở vùng biên cương.”

“Không biết Tiểu lang tử có thích xem diễn ca vũ hí⁽¹⁾ không?” Tạ Tuấn Dật mượn cơ hội mời rượu cười hỏi thăm.

Tiểu Dương thản nhiên lắc đầu nói: “Chưa từng thấy qua, ca vũ hí là như thế nào?”

“Ca vũ hí, tức là vừa ca vừa múa, có độc thoại có hát dùng lời nói kể một câu chuyện xưa.” Tạ Tuấn Dật gật gù hả hê khoe: “Có vui vẻ, có sắc đẹp, đặc sắc hơn múa hoặc tấu nhạc đơn thuần. Như thế nào, cho người gọi đến biểu diễn một đoạn ca vũ hí lưu hành ở trong kinh nhé?”

“Hả?” Đuôi lông mày Tiểu Dương nhảy lên, cảm thấy rất hứng thú hẳn muốn mở mang kiến thức một phen, lời này vừa ra khỏi miệng Uyên Như luôn chú ý kẻ muội lập tức phát hiện Tiểu Đê Tử (đồ đĩ) kia đang che miệng cười trộm, trong lòng nhất thời “lộp bộp”, trong lòng biết rõ cuộc trọng tâm chính đã tới rồi.

Thấy Tiểu Dương lộ vẻ hiếu kỳ, Thôi Thứ Sử vội vỗ tay gọi người làm đi sắp xếp vở kịch. Chuyện chiêu đãi con rể lần này là giao toàn quyền cho Tạ

Tuần Dật bình thường rất thích ăn uống sắp xếp, theo ý ông người trẻ tuổi để biết rõ yêu thích của đối phương hơn, về phần Thôi Văn Khang, không biết sao lại đang giận đối với vợ già của ông, cũng không dám để cho hắn động đến tránh cho xuất hiện sai lầm.

Sau đó, người ca hát đã hóa trang lên sân khấu, nàng ấy vừa bước đi vừa hát, mỗi khi hát một đoạn ngắn người chơi nhạc đệm bên cạnh liền cùng đồng thanh nói: “Đạp dao, cùng đến! Đạp dao nướng khô, cùng đến!”

Đạp dao nướng, lại là đạp dao nướng! Quả thật là nhọc lòng rồi, ca múa mới vừa lưu hành ở trong kinh cũng có thể dời đến biên thùy!

Uyển Như cảm khái, lại thấy người ca hát nữ khóc sụt sùi hát xong một đoạn, người mặc trang phục chồng của nàng kỳ quái xông lên đài, làm bộ như muốn đánh nàng, hai người lôi lôi kéo kéo có phần hài hước, đưa đến Tiểu Dương cười to.

Đôi nơi nên nàng lấy được can đảm hơn, nàng rất muốn kéo lỗ tai phu quân nổi cơn thịnh nộ: “Cười cái rắm, vũ phu không học vấn kia, không nhìn ra bọn họ đang châm chọc chúng ta sao?!”

Đoạn ca múa này nói đến một nữ tử xinh đẹp số khổ gả cho trượng phu xấu xí lại nát rượu, bị hắn đánh mỗi ngày sau đó bắt đực dĩ lấy ca hát quên đau đớn.

Lúc trước, khi Thôi Uyển Như còn chưa nhận được tin tức chính xác từ Tiểu gia thì Thôi Uyển Lan đã từng hả hê cười trêu nói: “A tỳ, nghe nói vị hôn phu tương lai của tỳ vừa xấu xí vừa hung dữ lại còn thích uống rượu đánh người nữa, chắc chắn, thật đáng thương, không phải cũng giống như trong ‘đạp dao nướng’ ư.”

Nghĩ tới đây, Uyển Như càng xem càng tức không nhịn được cắn chặt răng, lại đưa đến Tiểu Dương tò mò, nhẹ giọng hỏi: “Nàng không thích xem? Sao sắc mặt khó coi như vậy?”

Thích xem mới gặp quý! Uyển Như cố dè xuống lửa giận hít sâu một hơi, sau đó giả vờ dùng khăn tay lau khóe mắt, thờ dài nói: “Thật đáng thương, gặp phải phu quân không nên thân. Biểu ca cũng thật là, rõ ràng chúng ta đang tận hân vui vẻ lại cho chúng ta xem loại ca múa này.”

Tiểu Dương ngẩn người, nghĩ đến tên vở kịch này đối với Uyển Như mà nói quả thật là như điếm báo không tốt, phạm là chuyện gì đều có tốt có xấu, cũng có thể nhìn từ góc độ khác.

“Nhìn bộ dạng vừa đáng ghét vừa buồn cười của người chồng này, ta liền nghĩ đến.” Tiểu Dương nắm lấy tay Uyển Như ở dưới bàn, nhìn nàng nhẹ giọng nói ra. “Minh ngàn vạn lần đừng say rượu thành bộ dạng đến chó mèo cũng tránh này, sau này nhất định phải kiềm chế đừng để mê rượu, nhất định sẽ quý trọng nàng.”

Uyển Như cũng sững sờ, còn chưa kịp đáp lại lời thổ lộ của Tiểu Dương, lại thấy hấn thản nhiên đứng lên nâng chén nói cảm ơn Tạ Tuấn Dật, cảm kích gã sắp xếp vở kịch chứa tác dụng nhắc nhở này, làm đôi phương trực tiếp mặt đố tới mang tai lúng túng không thôi.

Nghe hấn nói chuyện như vậy, trong lòng Thôi Uyển Lan cũng như có hàng nghìn con ngựa đang chạy, nàng ta thật sự hồi hận, không ngờ Tiểu tam lang không thô bỉ như trong truyền thuyết, đến đáng đáp hay tài ăn nói cũng không thô tục, hơn nữa, còn sẵn sóc như thế!

Vị hôn phu tốt như vậy, sao lại tiện nghi cho Thôi Uyển Như cơ chứ? Vốn là Tiểu Dương coi trọng ta mới đúng!

Ghi chú:

1. Ca vũ hí: kịch hát múa thời Tùy, Nam Bắc Triều Trung Quốc.

Chương 15

Mẹ Con Giao Chiến

Thôi Văn Khang ngồi một bên nhìn Tiểu Dương mời rượu Tạ Tuấn Dật, sắc mặt kia còn khó coi hơn cả Thôi Uyển Lan.

Theo lý, cha ngồi trên rồi đến con, con rể rồi cháu, tương ứng như vậy trong nhà thì trường tử mình phải ngồi bên cạnh phu thê Tiểu Dương mời rượu mới đúng, kết quả lại bị người ngoài chen vào giữa!

“Chưa nói tới cảm tạ, nhưng mà đúng là hi vọng tam lang có thể sống hạnh phúc cùng với Như Nương.” Thôi Văn Khang vừa đứng dậy nói chuyện, vừa tự cho là không để lại dấu vết nâng cánh tay phải lên thúc cùi chõ cho Tạ Tuấn Dật một cái.

Mẹ mày, đây là muội muội ta, em rể ta, ta mới là Đại Cứu Tử, người chỉ là biểu ca, cần gì đến phiên người miệng lớn đoạt quyền làm chủ?

Tạ Tuấn Dật cau mày liếc hấn một cái, Thôi Văn Khang không chịu yếu thế trừng mắt ngược trở về, trong lòng cực kỳ khinh thường.

Cha thương hại gã còn bé mà mất chỗ nương tựa nên đối xử gã như con ruột, thậm chí còn thân hơn cả hấn đây, nghe nói khi Tạ Tuấn Dật đang dạo chơi ở con đường Lũng Hữu không lo chăm sóc gia đình cũng không lo thu xếp cho tốt mà cha còn đón gã về chăm sóc, nhưng cũng không nghĩ xem, hấn đây không có cha còn không có mẹ ruột! Không những thế còn có một kẻ mẫu lòng dạ độc ác, ai đáng thương hơn ai?

Hai người âm thầm đánh nhau nhưng cũng không vạch mặt ở thời điểm không đúng lúc này, nói đùa đôi câu rồi lại ngồi xuống tiếp tục xem ca kịch, chỉ là lần ám đấu này người khác không thể nào không phát hiện.

Tiểu Dương ngồi gần đó vốn là người tập võ nên thân thể phản ứng cực kỳ nhạy bén, đã sớm nhìn thấy động tác vụng trộm của Thôi Văn Khang, thầm nói: gia đình này quả nhiên cũng không phải thật sự hòa thuận như vẻ bề ngoài.

Nếu không, lúc trước Tiểu Húc cũng không chỉ trói một mình Thôi Văn Khang còn vị biểu đệ Tạ Tuấn Dật lại được mời ăn uống tiệc rượu, không để ý đến huynh đệ bị trói, biểu muội bị ép lập gia đình, hẳn lại uống rượu ngon ăn món ngon còn rảnh rỗi xem ca múa, hôm nay còn ra vẻ nhiệt tình tới nịnh bợ. Hừ, hành vi tiểu nhân.

Ngay tại chỗ, Tiểu Dương chỉ dùng bốn chữ đã đánh giá được hành động của Tạ Tuấn Dật.

Ngồi ở phía sau Tiểu Dương, Uyển Như lại không biết chút gì đến chuyện này, chỉ âm thầm nóng lòng, cảm thấy ca ca ruột là một cái chà gỗ! Lại trả thù Tạ Tuấn Dật ở ngay trên bàn tiệc, cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi nghĩ gì là làm nấy.

Trong lòng không cam lòng cần gì phải thể hiện ra? Lúc mới vừa vào cửa Uyển Như đã cảm thấy vẻ mặt Thôi Văn Khang có chút không tự nhiên, hẳn là bị uất ức gì, lúc ấy nàng không tìm ra được thời gian rảnh nói chuyện với huynh ấy, nhưng mà cũng biết quân tử báo thù mười năm không muộn, sao ca ca lại nóng lòng nhất thời phát tiết mà không chú ý đến cánh cửa mình còn chưa đủ cứng chứ!

Người này, có lúc là người trong cuộc nhưng không tự biết, nhảy ra ngoài vừa nhìn mới có thể phát hiện khắp nơi là chỗ sơ hở, khi Thôi Uyển Như kéo khăn tay âm thầm oán giận tính tình ca ca quá trẻ con, tính toán sau đó tìm cơ hội chỉ điểm huynh ấy, cũng suy tính nên lấy lý do thoái thác khỏi cảnh tượng trước mặt.

Kết quả là thoáng nghĩ lại hành vi của mình, nàng nhất thời cả kinh đến chảy mồ hôi lạnh cả người.

Mấy ngày nay nóng lòng đâu chỉ một mình Thôi Văn Khang! Kể từ sau khi Tiểu Dương tỉnh lại nàng làm rất nhiều chuyện cũng hơi có vẻ nóng nảy, không, thật ra thì trận đấu với kẻ mẫu hôm xuất giá đó cũng trái với bình thường rồi.

Thời gian mười năm đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ phút này mình và lúc chưa xuất giá dù sao vẫn không giống nhau, tâm trạng, lời nói, cử chỉ đều khác nhau, cũng không tìm về được ngày thơ thuận khiết của tuổi mười sáu được nữa.

Nghĩ tới đây Uyển Như ngẩng đầu nhìn phu quân mình theo bản năng, Tiểu Dương phát hiện tầm mắt của nàng, phát hiện vẻ mặt ái thê có chút hoảng hốt, thì cho rằng nàng còn đang đau khổ cho câu chuyện “Đạp dao nương”.

“Đừng sợ đừng sợ, cũng chỉ là một màn kịch mà thôi, ta sẽ không bắt nạt nàng như Tô lang đâu.” Tiểu Dương cười xoa tay Uyển Như, như thể trấn an mấy câu.

“Trước khi thiếp gả cho chàng, ở nhà từng nghe chút lời đồn.” Nàng lại nhìn phu quân, hơi miễn cưỡng cười một tiếng sau đó dài thở phào nhẹ nhõm, “Thật may là, cũng không phải thật sự như thế...”

Những lời này dù chỉ thoáng qua, trong nhà từng có người không có ý tốt hù dọa mình, hơn nữa cũng hơi giải thích tại sao nàng phải vội vàng lấy lòng Tiểu Dương, hay hành vi che giấu lúc trước. Mặc kệ Tiểu Dương có sinh nghi hay không, dù sao cũng không có chỗ hại.

Đồng thời, Uyển Như còn âm thầm may mắn, cũng may Tiểu tam lang quá “sạch sẽ”, gần hai mươi rồi mà không có kinh nghiệm trong chuyện mây mưa, nếu không nhất định hẳn sẽ phát giác sự khác biệt chân chính giữa cảm giác không lưu loát ở nơi đó và mình giả vờ muốn mà còn cự tuyệt.

Trước mặt mọi người nâng chén vui vẻ ăn xong, Thôi Thứ Sử kéo con rể đi thư phòng nói chuyện, Thôi Văn Khang đẩy Tạ Tuấn Dật ra cũng đi theo, Uyển Như ở bàn bên này theo lẽ thường tất nhiên phải theo mẫu thân vào phòng nói chuyện, đến muội muội Uyển Lan cũng không thể theo vào, bởi vì nàng ta còn chưa xuất giá.

Ví dụ như, Trương thị triu mến ân cần hỏi: “Tam lang tốt với con không? Quy củ của Tiểu gia có lớn không, con có thích ứng được không?”

Uyển Như xấu hổ cúi đầu trả lời: “Chàng, chàng rất tốt, mẹ không cần lo lắng. Trên dưới Tiểu gia cũng rất tốt.”

Trên đây là đoạn đối thoại thuộc về trạng thái lý tưởng bình thường, nhưng trên thực tế, Uyển Như và kẻ mẫu đi vào phòng ngồi xuống, nâng ly trà lên, sau đó nhìn nhau không nói gì.

Trương thị nhớ lại hành động dục dằng của Tiểu Dương với Thôi Uyển Như ở trên bàn tiệc, tính toán bối cảnh Tiểu gia cùng với giờ phút này phu quân đang có chuyện cầu xin đối phương, liền bắt đầu suy nghĩ có nên khách khí với nha đầu này chút hay không, tránh cho nàng mượn cơ hội trả thù.

Đang muốn mở miệng, lại nhìn thấy đồ trang sức đeo trên người Uyển Như rõ ràng không phải xuất xứ từ nhà mình, ví dụ như trâm ngọc bích chạm trổ tinh xảo, mảnh kim tuyến uốn lượn kết trên trâm phượng vàng ròng, trên cổ tay còn đeo một đôi vàng khảm ngọc trắng...

Nhìn thấy tất cả, trong lòng Trương thị chua xót không thể nói ra được, con rể này vốn là của nữ nhi mình, đáng tiếc nghe người ta nói làm lính đều thô bỉ, có chút tật xấu ăn tươi nuốt sống thích động thủ, bà ta không nỡ để Uyển Lan chịu khổ mới đẩy việc lên trên người Uyển Như.

Ai có thể nghĩ nàng lại gặp may như thế! Nghĩ như thế, bà ta cũng không còn chút hứng thú nào hàn huyên với Uyển Như, chỉ nhọc nhẽ khạc ra một câu: “Gần đây con có tốt không?”

“Hồi mẫu thân, rất tốt.” Bên ngoài thì Uyển Như cười nhưng trong lòng không cười gật đầu, nội dung rất bình thường giọng điệu rất đáng ăn đòn.

Trước đó nàng cũng đang suy nghĩ xem nên đối đáp với kế mẫu thế nào, khâu lại mặt mũi đã xé rách kia, hay tiếp tục kéo lỗ hồng kia lớn hơn cho xong hết mọi chuyện?

Chờ Trương thị mở miệng, Uyển Như đột nhiên cảm thấy mình hoàn toàn không cần suy tính nhiều, đối mặt với gương mặt béo phì ung dung phúc hậu này, nghĩ tới người này kiếp trước vũ nhục miệt thị mình và ca ca đủ điều, nàng không thể nào làm con ngoan được chứ đừng nói đến lời ngon tiếng ngọt.

“Vây thì tốt, vài ngày trước nghe nói hấn bị thương cha con rất lo lắng.” Thôi Trương thị khẽ xê dịch mông, điều chỉnh cảm xúc sau đó để xuống ly trà nghiêm mặt nói, “Chuyện này liền bỏ qua không đề cập tới nữa, tương lai lại có gì uất ức nhất định phải nói, là nữ nhi Thôi gia không có đạo lý bị người ta ức hiếp.”

Ngụ ý, nữ nhi xuất giá vẫn phải dựa vào nhà mẹ có bối cảnh mới có thể chính thức đặt chân ở nhà chồng, Thôi Uyển Như người gả chỗ tốt cũng không thể một cước đá bay nhà mẹ được. Hơn nữa, dù hôm nay người hăng hái, nhưng tương lai không phải không có thời điểm bị uất ức.

“Trong nhà luôn là chỗ dựa cho con ư?” Uyển Như nghe Trương thị nói giống như rất cảm động cười một tiếng, “Hiện tại con có một chuyện khó, không biết mẫu thân có thể chỉ bảo cho con được không?”

“Hả? Nói nghe một chút xem.” Trương thị chịu đựng muốn cắn răng kích động cười đáp.

“Tiểu gia phú quý hơn trong tương tượng của con nhiều, mẫu thân cũng nhìn thấy.” Uyển Như nói xong thì sờ trâm cài tóc, khẽ nâng nâng cổ tay phô ra trang sức hoa lệ trên người nàng, “So ra mà nói, những thứ con mang đi có vẻ đặc biệt giản dị, ngoại trừ hộp bảo thạch không thể đeo được, lại không có đồ để lấy ra.”

Câu nói ngắn ngủi này chọc cho trong mắt Trương thị muốn bốc hỏa, hộp bảo thạch kia là đồ quý của bà ta lại bị con sói trắng này cướp đi làm của riêng!

Nhưng cố tình Uyển Như vẫn còn tiếp tục ghét bỏ, tiếp tục đòi hỏi nhiều đồ hơn: “Đồ cưới cũng không có thôn trang, cửa hàng hoặc ngân phiếu, con cũng chưa từng khuyến khích. Mẫu thân, mẹ xem như thế nào cho phải?”

Như thế nào cho phải? Nếu đưa thôn trang, cửa hàng, ngân phiếu cho người một phần thì thoải mái, rất khá đúng không?

Hồ hấp của Trương thị chậm lại, khẽ hít một hơi sau đó thổi ra, uyển chuyển kiềm uất ức trả lời: “Như Nương à, tình huống ở trong nhà con cũng rõ ràng, đúng là thuế ruộng không nhiều. Hôm nay chỉ đành phải uất ức con... Tương lai nếu có dư, nhất định mẹ không để con khó xử.”

Nghe lời này, trong lòng Uyển Như cười lạnh không dứt, tương lai nếu có dư thì cũng là của Thôi Uyển Lan và Thôi Văn Viên con ruột bà ta, hơn nữa, đồ cưới của mẹ ruột ta thì không nói đến một chữ? Nghĩ khá lắm!

“Đối với con mà nói hiện tại cũng chỉ là cảnh tượng bên ngoài, bên trong thấp thỏm.” Nàng lấy khăn lụa ra nhẹ nhàng lau lau mắt nhưng hoàn toàn không nhìn thấy nước mắt, dùng giọng nói vì suy nghĩ cho trong nhà uy hiếp: “Nghe nói sau khi con và tam lang thành thân cha mời người Tiểu gia bận rộn xử lý công vụ khó giải quyết, nếu là, nếu là nhị lão Tiểu gia nhìn con không vừa mắt phân phó người làm bỏ gánh không làm nữa, vậy thì như thế nào mới tốt?”

Trong nháy mắt Trương thị cũng nhớ tới ngày Thôi Uyển Như xuất giá đã nói ra rất rõ ràng: không để cho nàng hài lòng gả đi thì khi tới Tiểu gia sẽ làm người đàn bà chanh chua, làm bại hoại danh tiếng nữ nhi Thôi gia.

“Đừng vội nhắc lại chuyện cũ, hiện tại ván đã đóng thuyền rồi con có thể làm gì? Chẳng lẽ còn chê nhà hán chưa đủ tốt? Cho dù là không vì mình suy nghĩ cũng phải suy nghĩ đến Văn Khang, tuổi của nó cũng không còn nhỏ nữa.” Trương thị nhẹ giọng khẽ hừ. Gả cũng gả rồi, giống như còn gả không tồi, bà ta cũng không tin Uyển Như còn có thể gây ông đập lưng ông.

“Vốn cũng là người không học vấn không nghề nghiệp, muốn bị người liên lụy cũng không dễ dàng, có một số việc cố tình có trở ngại.” Uyển Như thả tay xuống lạnh giọng nói xong, nghĩ cũng biết, danh tiếng nàng hư hỏng định là có ảnh hưởng rất lớn đến đệ đệ đang ở kỳ thi và muội muội đợi gả, vốn thanh danh Thôi Văn Khang không tốt, cũng không sao khi thêm điều này.

Đã nói đến tận đây, nàng chẳng thêm tốn thời gian hao tổn tinh thần nói chuyện tào lao với kẻ mấu, thẳng thắn bắt đầu đòi hỏi đồ cưới của mẹ mình: “Ta muốn cầu xin cũng không nhiều, lấy những đồ còn lại trong biệt viện kinh thành này là được, coi như chuyện này xóa bỏ.”

Trương thị còn chưa kịp nói chuyện, Thôi Uyển Lan sau khi xem xét các loại lễ vật hồi môn quý giá như gió xoáy tiến vào, nhìn chằm chằm khuôn mặt Uyển Như hâm mộ và ghen ghét không thôi.

Tiểu muội muội mặc y phục hồng đào xinh đẹp này, trong lúc bất chợt giống như phụ nhân phổ phường âm ỉ quát to: “Cái gì gọi là xóa bỏ?! Gả được chỗ tốt như vậy còn không thích, lại còn giả bộ làm như bị uất ức lớn! Người không thích nhưng ta thích.”

“Thôi Uyển Lan!” Nàng ta còn chưa nói hết lời đã bị Trương thị cắt đứt, giận dữ đến mức thậm chí không lựa lời mà nói gọi đầy đủ tên của nữ nhi.

Thật quá đáng, thật sự là cung chiều nó đến vô pháp vô thiên, cho dù lúc trước Thôi Uyển Như có nói chuyện với trưởng bối thế nào cũng là giọng điệu nhẹ nhàng, ngôn từ cũng tương đối mơ hồ, dù bị người trêu chọc cũng không quan trọng, nó thì tốt hơn, không chỉ nghe lén còn lớn giọng tuyên bố mình dòm ngó tỳ phu!

Ngộ nhỡ bị người nghe được, danh tiếng sẽ bị hủy sạch!

Trương thị mím môi phát tay để thị tỳ tâm phúc đi xem bên ngoài hành lang có người làm hay không, trong lòng mơ hồ có chút hốt hoảng, trên đời này luôn sợ điều gì sẽ gặp ngay điều đó...